

Sygn. akt VI K 680/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 stycznia 2016 roku

Sąd Rejonowy, VI Wydział Karny w Kłodzku w składzie:

Przewodniczący SSR Mirosław Irzycki

Protokolant Robert Nowakowski

po rozpoznaniu dnia 22 stycznia 2015 roku, 11 marca 2015 roku, 07 maja 2015 roku, 25 czerwca 2015 roku, 27 sierpnia 2015 roku, 15 października 2015 roku, 26 listopada 2015 roku i 13 stycznia 2016 roku;

sprawy karnej

J. S., ur. (...) w S.;

córki K. i Z. zd. F.;

oskarżonej o to, że: w okresie od 2010 roku do czerwca 2011 roku w L., woj. (...) przywłaszczyła powierzone jej do przechowania pieniądze w kwocie 160.000,00 zł czym działała na szkodę Z. L.;

to jest o czyn z art. 284§2 kk

I. Oskarżoną **J. S.** uznaje za winną tego, że w okresie od dnia 19 czerwca 2010 roku do marca 2011 roku w L., województwa (...), przywłaszczyła powierzone jej do przechowania pieniądze w kwocie 150.000 złotych, czym działała na szkodę Z. L., to jest popełnienia czynu wyczerpującego ustawowe znamiona występku określonego art. 284§2 kk w zw. z art. 4§1 kk i za to na podstawie art. 284§2 kk w zw. z art. 4§1 kk wymierza karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności.

II. Na podstawie art. 69§1 i 2 kk w zw. z art. 70§1 pkt 1 kk i w zw. z art. 4§1 kk wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności oskarżonej warunkowo zawiesza tytułem próby na okres lat 3 (trzech).

III. Na podstawie art. 46§1 kk w zw. z art. 4§1 kk orzeka wobec oskarżonej J. S. obowiązek naprawienia wyrządzonej przestępstwem szkody poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego Z. L. kwoty 150.000 (stu pięćdziesięciu tysięcy) złotych.

IV. Zasądza od oskarżonej J. S. na rzecz pokrzywdzonego Z. L. łączną kwotę 1.164 złotych tytułem poniesionych przez niego kosztów procesu.

Sygn. akt VI K 680/14

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

Pokrzywdzony Z. L. oskarżoną J. S. poznał w 2007 roku, po śmierci swej żony, i która wówczas okazując mu współczucie oraz wsparcie i pomoc w sytuacji życiowej jakiej się wówczas znajdował, też także również zaczęła pomagać mu w prowadzeniu jego domu, między innymi mu gotując, opierając go.

Gdzieś po około roku czasu, też także po uzyskaniu zgody pokrzywdzonego Z. L., oskarżona wprowadziła się do jego domu, argumentując mu również, że będzie jej wtedy wygodniej, i sprawniej wykonywać swoje obowiązki w jego domu jeżeli właśnie będzie na stałe przebywała w miejscu jego zamieszkania.

Pokrzywdzony Z. L. w Urzędzie Stanu Cywilnego w P. w dniu 29 marca 2008 roku zawarł związek małżeński z oskarżoną J. S., a która po zawarciu tego związku małżeńskiego przybrała jego nazwisko L..

Po zawarciu związku małżeńskiego z pokrzywdzonym Z. L. oskarżona J. S., wówczas już po mężu L., też już wówczas formalnie zamieszkała wraz z pokrzywdzonym Z. L. w jego domu usytuowanym w L. przy ulicy (...). W okresie i w czasie kiedy oskarżona J. S. pozostawała w związku małżeńskim z pokrzywdzonym Z. L., nie pozostawała ona w jakimkolwiek zatrudnieniu, nie była zatrudniona na umowę o pracę, i nie posiadając żadnych źródeł dochodów, pozostawała na jego pełnym utrzymaniu, który także pokrywał koszty jej leczenia. Też wówczas również pokrzywdzony Z. L. nie tylko utrzymywał w tym i finansowo swą żonę, ale i również finansowo wspierał córkę oskarżonej W. S. (S.), obecnie po mężu P., która wtedy w tamtym ówczesnym okresie czasu studiowała w W..

Małżeństwo pokrzywdzonego Z. L. i oskarżonej J. S. zostało rozwiązane wyrokiem Sądu Okręgowego w Świdnicy z dnia 28 września 2011 roku (sygn. akt IC 1204/11) przez rozwód z winy oskarżonej J. S., pomimo tego, że pozew o rozwód z dnia 07 czerwca 2011 roku wniosła oskarżona, też wnosząc wtedy o rozwiązanie małżeństwa przez rozwód bez orzekania o winie, następnie modyfikując to swoje żądanie wniosła o rozwiązanie małżeństwa przez rozwód z winy obydwóch stron, by ostatecznie zawnioskować o rozwiązanie małżeństwa przez rozwód z wyłącznej jej winy.

dowód: zeznania pokrzywdzonego Z. L. – karta 60-62, 202-204, 329-333 i 430-432 akt sprawy Sądu Rejonowego w Kłodzku o sygn. VI K 680/14, karta 5-6, 32-35, 36, 39-41, 53-54, 57-60, 68-71, 119-121, 129-130 akt sprawy Prokuratury Rejonowej w Bystrzycy Kłodzkiej o sygn. Ds. 504/12, karta 121-124 akt sprawy Sądu Rejonowego w Kłodzku o sygn. II K 178/11, zeznania świadków: K. L. – karta 86-88 akt sprawy Sądu Rejonowego w Kłodzku o sygn. VI K 680/14 i karta 4-6 i 139-141 akt sprawy Sądu Rejonowego w Kłodzku o sygn. II K 178/11 oraz karta 64-66 i 126-128 akt sprawy Prokuratury Rejonowej w Bystrzycy Kłodzkiej o sygn. Ds. 504/12, A. L. - karta 88-89 akt sprawy Sądu Rejonowego w Kłodzku o sygn. VI K 680/14, W. S. (S.), obecnie P. – karta 89-91 i 392-394 akt sprawy Sądu Rejonowego w Kłodzku o sygn. VI K 680/14 i karta 98-99, 205-206 akt sprawy Prokuratury Rejonowej w Bystrzycy Kłodzkiej o sygn. Ds. 504/12, akta sprawy Sądu Okręgowego w Świdnicy o sygn. akt IC 1204/11 wraz z zawartym w nich odpisem skróconym aktu małżeństwa Urzędu Stanu Cywilnego w P. z dnia 29 marca 2008 roku o Nr (...).

Syn pokrzywdzonego Z. L., a to K. L., nie akceptujący i nie aprobujący i sprzeciwiający się związkowi małżeńskiemu swego ojca Z. L., odnoszący się z wątpliwościami co do prawdziwości, szczerości i uczciwości intencji i zamiaru oskarżonej J. S. jej uczucia do jego ojca, a która wówczas była uprawnioną i też upoważnioną do dysponowania środkami finansowymi posiadanymi i zgromadzonymi przez pokrzywdzonego, a wówczas już jej męża, na jego rachunku bankowym, przekonał swego ojca, by on to niezwłocznie przekazał mu te swoje oszczędności pieniężne, a które on zdeponuje na swoim koncie bankowym, i do którego to konta bankowego udzieli mu pełnego pełnomocnictwa.

I tak też w dniu 13 lipca 2009 roku pokrzywdzony Z. L. przekazał swojemu synowi K. L. w formie darowizny pieniądze i obligacje o łącznej wartości około 190.000 złotych, i które to wpłacone zostały na konto bankowe K. L. w (...) Banku S.A.

dowód: zeznania pokrzywdzonego Z. L. – karta 60-62, 202-204, 329-333 i 430-432 akt sprawy Sądu Rejonowego w Kłodzku o sygn. VI K 680/14, karta 5-6, 32-35, 36, 39-41, 53-54, 57-60, 68-71, 119-121, 129-130 akt sprawy Prokuratury Rejonowej w Bystrzycy Kłodzkiej o sygn. Ds. 504/12, karta 121-124 akt sprawy Sądu Rejonowego w Kłodzku o sygn. II K 178/11, zeznania świadków: K. L. – karta 86-88 akt sprawy Sądu Rejonowego w Kłodzku o sygn. VI K 680/14 i karta 4-6 i 139-141 akt sprawy Sądu Rejonowego w Kłodzku o sygn. II K 178/11 oraz karta 64-66 i 126-128 akt sprawy Prokuratury Rejonowej w Bystrzycy Kłodzkiej o sygn. Ds. 504/12, A. L. - karta 88-89 akt sprawy Sądu Rejonowego w Kłodzku o sygn. VI K 680/14, kserokopia umowy darowizny z dnia 13 lipca 2009 roku, kserokopia zgłoszenia

do Urzędu Skarbowego dla W. nabycia kwoty uzyskanej z darowizny z dnia 13 lipca 2009 roku oraz obligacji z potwierdzeniem wpływu kwot darowizny na konto bankowe K. L. i kserokopia umowy darowizny obligacji z dnia 13 lipca 2009 roku - karta 115a akt sprawy Sądu Rejonowego w Kłodzku o sygn. II K 178/11.

Już w 2009 roku oskarżona J. S. zaczęła przekonywać pokrzywdzonego, też tłumacząc mu, że z uwagi na jego wiek nie będą w stanie prowadzić i utrzymać domu z jedenastoma pokojami, i w końcu w czerwcu 2010 roku ostatecznie przekonała i namówiła swego męża, a to pokrzywdzonego Z. L., do zamiaru, pomysłu wypłaty pieniędzy z konta bankowego jego syna K. L., tych mających być przeznaczonych przez nich na zakup mającego być ich wspólnego mieszkania, a które mieli w zamiarze zakupić w N.. I tak też dniu 15 czerwca 2010 roku oraz w dniu 18 czerwca 2010 roku pokrzywdzony Z. L., będąc upoważnionym oraz korzystając z przyznanego mu pełnomocnictwa do rachunków bankowych swego syna K. L., przelał na swoje konto bankowe w (...) Banku S.A. pieniądze w łącznej kwocie 160.009,75 złotych, a następnie którą to kwotę przelał na konto bankowe stanowiące współwłasność tak oskarżonej J. S., jego żony oraz jej córki W. S. (S.), obecnie P., w sytuacji kiedy tak oskarżona jak i jej córka, nie udzieliły jednocześnie pokrzywdzonemu Z. L. upoważnienia, pełnomocnictwa do dysponowania tymi środkami pieniężnymi i takiego też zamiaru w ogóle nie miały.

dowód: zeznania pokrzywdzonego Z. L. - karta 60-62, 202-204, 329-333 i 430-432 akt sprawy Sądu Rejonowego w Kłodzku o sygn. VI K 680/14, karta 5-6, 32-35, 36, 39-41, 53-54, 57-60, 68-71, 119-121, 129-130 akt sprawy Prokuratury Rejonowej w Bystrzycy Kłodzkiej o sygn. Ds. 504/12, karta 121-124 akt sprawy Sądu Rejonowego w Kłodzku o sygn. II K 178/11, A. L. - karta 88-89 akt sprawy Sądu Rejonowego w Kłodzku o sygn. VI K 680/14, W. S. (S.), obecnie P. - karta 89-91 i 392-394 akt sprawy Sądu Rejonowego w Kłodzku o sygn. VI K 680/14 i karta 98-99, 205-206 akt sprawy Prokuratury Rejonowej w Bystrzycy Kłodzkiej o sygn. Ds. 504/12, wyciągi z rachunków bankowych - karta 11-39 akt sprawy Sądu Rejonowego w Kłodzku o sygn. II K 178/11.

Syn pokrzywdzonego Z. L., a to K. L., który nie został przez swego ojca Z. L. uprzedzony oraz poinformowany o tych dokonanych przez niego operacjach bankowych, finansowych, po powzięciu informacji, wiadomości o tych operacjach bankowych, przede wszystkim w celu zapobieżenia i zapobiegnięcia ewentualnemu zagarnięciu tych wypłaconych, przelanych pieniędzy przez oskarżoną J. S., a zdeponowanych już wówczas na jej koncie bankowym oraz jej córki, zawiadomił Prokuraturę Rejonową w Kłodzku pismem z dnia 24 czerwca 2010 roku, a następnie zawiadomieniem o popełnieniu przestępstwa na jego szkodę z dnia 25 czerwca 2010 roku, o przywłaszczeniu pieniędzy na jego szkodę przez ojca jego Z. L., a z kolei pokrzywdzony Z. L. złożył doniesienie o podejrzeniu popełnienia przestępstwa oszustwa na jego szkodę przez jego żonę J. S..

W toku prowadzonego postępowania przygotowawczego w sprawie o sygn. 2 Ds.1103/10 przez Prokuraturę Rejonową w Kłodzku, właśnie w sprawie przeciwko wówczas podejrzanej J. S., Prokurator Prokuratury Rejonowej w Kłodzku w dniu 01 lipca 2010 roku wydał postanowienie o zabezpieczeniu majątkowym (sygn. akt 2 Ds.1103/10) poprzez zajęcie wszystkich rachunków bankowych prowadzonych przez Euro Bank (...) 1 K. na nazwisko oskarżonej J. S., wówczas L. oraz jej córki W. S. (S.), obecnie P., poprzez ustanowienie zakazu dysponowania środkami pieniężnymi na wskazanych kontach przez właścicieli ich lub przez nie osoby upoważnione. Z kolei dalej następnie w okresie od dnia 19 czerwca 2010 roku do dnia 06 lipca 2010 roku, to jest do dnia blokady tych kont bankowych i zajęcia środków finansowych na nich zgromadzonych, to oskarżona J. S. pobrała ze wspólnych kont bankowych, swojego i swej córki, całą kwotę pieniędzy przelanych na ich konto bankowe uprzednio wcześniej przez pokrzywdzonego Z. L., skutkiem też czego postanowienie Prokuratury Rejonowej w Kłodzku w dniu 01 lipca 2010 roku o zabezpieczeniu majątkowym (sygn. akt 2 Ds.1103/10) okazało się faktycznie nieskutecznym i niewykonalnym.

dowód: zeznania pokrzywdzonego Z. L. - karta 60-62, 202-204, 329-333 i 430-432 akt sprawy Sądu Rejonowego w Kłodzku o sygn. VI K 680/14, karta 5-6, 32-35, 36, 39-41, 53-54, 57-60, 68-71, 119-121, 129-130 akt sprawy Prokuratury Rejonowej w Bystrzycy Kłodzkiej o sygn. Ds. 504/12, karta 121-124 akt sprawy Sądu Rejonowego w Kłodzku o sygn. II K 178/11, A. L. - karta 88-89 akt sprawy Sądu Rejonowego w Kłodzku o sygn. VI K 680/14, postanowienie o zabezpieczeniu majątkowym z dnia 01 lipca 2 Ds. 1103/10 - karta 65 akt sprawy Sądu Rejonowego w Kłodzku o sygn. II K 178/11, informacja o blokadzie rachunków i saldzie na rachunkach (...) i (...) z dnia 20 lipca 2010 roku - karta

85 akt sprawy Sądu Rejonowego w Kłodzku o sygn. II K 178/11. Wyplacone z konta bankowego pokrzywdzonego Z. L. pieniądze oskarżona J. S. przywiozła je do domu pokrzywdzonego, gdzie i ona wówczas też zamieszkiwała, a usytuowanego przy ulicy (...) w L., i je też tam pokazała pokrzywdzonemu Z. L., również też przeliczając je w jego obecności. Także też wtedy oskarżona J. S. w dalszym ciągu utrzymywała i jednocześnie przekonywała pokrzywdzonego, że za te pieniądze zakupią oni dla siebie wspólne mieszkanie, a następnie także przekonała pokrzywdzonego, że z uwagi na jego syna, ich związku, ich małżeństwa nieakceptującego, nieaprobującego i będącego jemu przeciwnym, a który będzie też chciał te pieniądze z powrotem odzyskać, że do czasu nabycia, zakupienia tego ich wspólnego mieszkania, to ona zatrzyma te pieniądze przy sobie i będzie sprawowała nadzór nad nimi. Te pieniądze następnie przez następnych kilka dni znajdowały się w ich domu, w którym wspólnie zamieszkiwali, schowane w łóżku pod materacem, a potem oskarżona zabrała je z stamtąd, informując i też zapewniając pokrzywdzonego, że z kolei schowała je w innym bezpiecznym miejscu, nie mówiąc mu jednak gdzie, tego miejsca mu nie wskazując.

W tej sytuacji wówczas pokrzywdzony Z. L. nadal utwierdzony i wierzący, będący też przekonany co do prawdziwości i szczerości intencji i uczuć oskarżonej do niego, jej nadal bezwarunkowo ufający oraz darzący ją pozytywnym uczuciem, zdecydował się z tego właśnie powodu na wycofanie obciążających ją przez niego zeznań, a złożonych wcześniej w toku prowadzonego postępowania przygotowawczego przeciwko niej, co i też w rezultacie skutkowało to umorzeniem przez Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Kłodzku postanowieniem z dnia 06 września 2010 roku (sygn. akt Ds. 504/12) prowadzonego postępowania przygotowawczego przeciwko oskarżonej, a to o czyn z art. 286§1 kk w zw. z art. 12 kk.

dowód: zeznania pokrzywdzonego Z. L. – karta 60-62, 202-204, 329-333 i 430-432 akt sprawy Sądu Rejonowego w Kłodzku o sygn. VI K 680/14, karta 5-6, 32-35, 36, 39-41, 53-54, 57-60, 68-71, 119-121, 129-130 akt sprawy Prokuratury Rejonowej w Bystrzycy Kłodzkiej o sygn. Ds. 504/12, karta 121-124 akt sprawy Sądu Rejonowego w Kłodzku o sygn. II K 178/11, K. L. – karta 86-88 akt sprawy Sądu Rejonowego w Kłodzku o sygn. VI K 680/14 i karta 4-6 i 139-141 akt sprawy Sądu Rejonowego w Kłodzku o sygn. II K 178/11 oraz karta 64-66 i 126-128 akt sprawy Prokuratury Rejonowej w Bystrzycy Kłodzkiej o sygn. Ds. 504/12, A. L. - karta 88-89 akt sprawy Sądu Rejonowego w Kłodzku o sygn. VI K 680/14, postanowienie o umorzeniu śledztwa z dnia 06 września 2010 roku Prokuratora Rejonowego w Kłodzku (sygn. akt 2 Ds.1103/10) – karta 140-141 akt sprawy Prokuratury Rejonowej w Bystrzycy Kłodzkiej o sygn. akt Ds. 504/12.

W okresie od miesiąca lipca 2010 roku do miesiąca sierpnia 2010 roku oskarżona J. S. powiedziała, poinformowała pokrzywdzonego Z. L., że pieniądze w kwocie 20.000 złotych wpłaciła ona tytułem zadatku na zakup ich wspólnego mieszkania, a mającego być usytuowanym w N. przy ulicy (...), też informując go jednocześnie, że ponieważ wycofała się ona z transakcji zakupu, to kwota tego zadatku przepadła.

To mieszkanie usytuowane przy ulicy (...) w N. już od 2009 roku stanowi własność konkubenta córki oskarżonej J. S., a to W. S. (S.), obecnie P., to jest K. P., obecnie już męża córki oskarżonej.

W dniu 20 lipca 2010 roku oskarżona J. S. przekazała swej córce W. S. (S.), obecnie P., w formie darowizny pieniądze w kwocie 70.000 złotych.

Z kolei w dniu 26 lipca 2010 roku W. S. (S.), obecnie P., zakupiła mieszkanie usytuowane przy ulicy (...) w N. za kwotę 146.000 złotych, płacąc gotówką.

dowód: zeznania pokrzywdzonego Z. L. – karta 60-62, 202-204, 329-333 i 430-432 akt sprawy Sądu Rejonowego w Kłodzku o sygn. VI K 680/14, karta 5-6, 32-35, 36, 39-41, 53-54, 57-60, 68-71, 119-121, 129-130 akt sprawy Prokuratury Rejonowej w Bystrzycy Kłodzkiej o sygn. Ds. 504/12, karta 121-124 akt sprawy Sądu Rejonowego w Kłodzku o sygn. II K 178/11, zeznania świadków: W. S., obecnie P. – karta 89-91 i k.98-99, 205-206 akt sprawy Prokuratury Rejonowej w Bystrzycy Kłodzkiej o sygn. Ds. 504/12, K. P. - karta 102 i 244 akt sprawy Prokuratury Rejonowej w Bystrzycy Kłodzkiej o sygn. Ds. 504/12, umowa darowizny – karta 237 akt sprawy Prokuratury Rejonowej w Kłodzku o sygn. Ds.

504/12, akt notarialny – umowa sprzedaży – karta 230-235 akt sprawy Prokuratury Rejonowej w Bystrzycy Kłodzkiej o sygn. Ds. 504/12.

W marcu 2011 roku oskarżona J. S. wyjechała z L. do W., a to pod pretekstem opieki nad swą wnuczką – córką W. S., (S.), obecnie P., i od tego też to czasu pokrzywdzony Z. L. jedynie jaki miał kontakt z oskarżoną to telefoniczny. K. L., syn pokrzywdzonego, w czasie kiedy uzyskał wiedzę, a i pewność, że ojciec jego Z. L. już nie dysponuje i nie jest w posiadaniu pieniędzy wypłaconych z jego konta bankowego, a które przywłaszczyć miała sobie oskarżona J. S., cofnął wniosek o ściganie swego ojca na rozprawie głównej w dniu 08 czerwca 2011 roku, i na które Sąd Rejonowy w Kłodzku wyraził zgodę, skutkiem czego też było umorzenie postępowania karnego przeciwko pokrzywdzonemu Z. L. o występki określony art. 284§1 kk.

Następnego dnia, to jest dnia 09 czerwca 2011 roku, oskarżona J. S. złożyła w Sądzie Okręgowym w Świdnicy pozew o rozwiązanie jej małżeństwa przez rozwód z pokrzywdzonym Z. L..

dowód: zeznania pokrzywdzonego Z. L. – karta 60-62, 202-204, 329-333 i 430-432 akt sprawy Sądu Rejonowego w Kłodzku o sygn. VI K 680/14, karta 5-6, 32-35, 36, 39-41, 53-54, 57-60, 68-71, 119-121, 129-130 akt sprawy Prokuratury Rejonowej w Bystrzycy Kłodzkiej o sygn. Ds. 504/12, karta 121-124 akt sprawy Sądu Rejonowego w Kłodzku o sygn. II K 178/11, A. L. - karta 88-89 akt sprawy Sądu Rejonowego w Kłodzku o sygn. VI K 680/14, postanowienie o umorzeniu postępowania karnego – karta 194 akt sprawy Sądu Rejonowego w Kłodzku o sygn. II K 178/11, akta Sądu Okręgowego w Świdnicy o sygn. I C 1204/11.

Pokrzywdzony Z. L. nie odzyskał przekazanych oskarżonej J. S. w dniu 19 czerwca 2010 roku pieniędzy w łącznej kwocie 160.000 złotych. Jednocześnie pokrzywdzony oszacował i przyjął, że od tego czasu, podczas wspólnego z nim zamieszkiwania do marca 2011 roku, oskarżona mogła realnie wydać z tych pieniędzy na utrzymanie ich i domu kwotę około 10.000 złotych i, że do tych oszacowanych przez niego wydatków jakichkolwiek pretensji nie zgłasza, też nie traktując ich jako mających być przez oskarżoną przywłaszczone na jego szkodę.

dowód: zeznania pokrzywdzonego Z. L. – karta 60-62, 202-204, 329-333 i 430-432 akt sprawy Sądu Rejonowego w Kłodzku o sygn. VI K 680/14, karta 5-6, 32-35, 36, 39-41, 53-54, 57-60, 68-71, 119-121, 129-130 akt sprawy Prokuratury Rejonowej w Bystrzycy Kłodzkiej o sygn. Ds. 504/12, karta 121-124 akt sprawy Sądu Rejonowego w Kłodzku o sygn. II K 178/11.

Biegły sądowy z zakresu psychologii A. K. w konkluzji swej opinii sądowo-psychologicznej z dnia 26 stycznia 2014 roku przyjął, że pokrzywdzony Z. L. jest osobą w pełni sprawną umysłowo, o przeciętnej inteligencji i który nie wykazuje zaburzeń funkcji intelektualnych istotnych w procesie składania zeznań, tendencji do konfabulacji i nadmiernej podatności na sugestię. Także również ten biegły sądowy z zakresu psychologii przyjął, że pokrzywdzony Z. L. prezentuje osobowość przystosowaną społecznie, ekstrawertywną, zdolną do prawidłowego pełnienia ról społecznych, zaradna życiowo, samodzielna, o prawidłowym poczuciu rzeczywistości, też wskazując, że nie wykazuje on objawów produktywnych psychotycznych w postaci urojeń, halucynacji oraz, prawidłowo interioryzuje normy i wartości społeczne. Z kolei dalej też ten biegły sądowy z zakresu psychologii przyjął, że z psychologicznego punktu widzenia zmienność treści zeznań pokrzywdzonego wynikać mogło z zaangażowania uczuciowego jego, z motywów miłości do oskarżonej i nadziei na to, że oskarżona zechce do niego wrócić. Twierdzenia pokrzywdzonego podającego taką motywację zmiany swoich zeznań nie noszą cech psychologicznego nieprawdopodobieństwa, a zeznania jego cechuje spontaniczność.

dowód: opinia sądowo-psychologiczna biegłego sądowego z zakresu psychologii A. K. – karta 206-211, 233 i 444 akt sprawy.

Oskarżona J. S. nie była karana sądownie.

dowód: informacja Ministerstwa Sprawiedliwości, Krajowego Rejestru Karnego z dnia 01 grudnia 2015 roku – karta 442 akt sprawy.

Oskarżona J. S. nie przyznała się do popełnienia zarzucanego jej przez oskarżyciela posiłkowego substydianego Z. L. przestępstwa i na rozprawie głównej w dniu 22 stycznia 2015 roku (karta 329 akt sprawy) skorzystała z uprawnienia odmowy składania wyjaśnień, i podobnie również z tego uprawnienia skorzystała oskarżona na rozprawie głównej w dniu 20 lutego 2013 roku (karta 60 akt sprawy) oraz na rozprawie głównej w dniu 20 stycznia 2014 roku (karta 202 akt sprawy).

Sąd zważył co następuje.

W kontekście zebranego w przedmiotowej sprawie materiału dowodowego, w tym i przede wszystkim zeznań pokrzywdzonego Z. L. oraz zeznań świadków K. L. i A. L., i go analizując oraz oceniając, to sprawstwo i wina oskarżonej J. S. odnośnie popełnienia zarzucanego jej przez oskarżyciela posiłkowego substydianego Z. L. czynu, a wyczerpującego ustawowe znamiona występku określonego art. 284§2 kk, jest niewątpliwe i kwestionowane być nie może.

Szczególnym przedmiotem ochrony przepisu art. 284 kk jest między innymi własność rzeczy, w wypadku przywłaszczenia rzeczy, i czynność wykonawcza polega na przywłaszczeniu rzeczy, a zatem na postąpieniu z rzeczą tak jak właściciel. Od kradzieży przywłaszczenie różni się brakiem elementu zaboru. Przez fakt przywłaszczenia nie następuje żadna fizyczna zmiana w sytuacji rzeczy, zmiana dotyczy jedynie stanu prawnego (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 04 sierpnia 1978 roku o sygn. Rw 285/78), i samo wejście we władanie rzeczą następuje legalnie (wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 26 kwietnia 1999 roku o sygn. II AKa 131/99, wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 27 lutego 2013 roku o sygn. II AKa 49/13). Przestępstwo przywłaszczenia stypizowane w art. 284 kk określone zostało jako typ podstawowy w jego §1, jako typ kwalifikowany ze względu na okoliczności przywłaszczenia rzeczy powierzonej sprawcy w jego §2 oraz jako typ uprzywilejowany ze względu na to czy jest to wypadek mniejszej wagi czy też dotyczy on rzeczy znalezionej jako przedmiotu czynu określonego w jego §3. Z kolei podmiotem przestępstwa sprzeniewierzenia określonego art. 284§2 kk jest wyłącznie osoba, której rzecz ruchomą powierzono, i stąd też jest to zatem przestępstwo indywidualne i też skutkowe. Przywłaszczeniem w rozumieniu art. 284§2 kk jest więc bezprawne, z wyłączeniem osoby uprawnionej, rozporządzenie między innymi cudzą rzeczą ruchomą znajdującym się w posiadaniu sprawcy przez włączenie go do majątku swego lub innej osoby i powiększenie w ten sposób swojego lub innej osoby stanu posiadania majątkowego. Sprawcy towarzyszyć musi zatem zamiar bezpośredni zatrzymania, bez żadnego prawnego tytułu, cudzej rzeczy ruchomej na własność, to jest bez zamiaru jej zwrotu, czyli zamiar pozbawienia osoby uprawnionej własności rzeczy ruchomej i uczynienie z niej swojej własności (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 06 stycznia 1978 roku o sygn. V KR 197/77, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 marca 2003 roku o sygn. V KK 212/02, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 kwietnia 2007 roku o sygn. IV KK 31/07 i postanowienia Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 28 lutego 2002 roku o sygn. II AKz 49/02, wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 10 października 2013 roku o sygn. II AKa 320/13, wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 18 czerwca 2013 roku o sygn. II AKa 83/13).

Dla bytu występku określonego art. 284§2 kk bez znaczenia jest, czy towarzyszący sprawcy zamiar zatrzymania rzeczy urzeczywistni się w sprzedaży rzeczy, innej formie przeniesienia prawa własności, na przykład w drodze darowizny, czy też zatrzymaniu rzeczy dla siebie i powiększeniu swego stanu posiadania. Nie jest obowiązkiem postępowania karnego ustalenie, co sprawca zrobił z osiągniętą na drodze przestępstwa korzyścią majątkową, a już z całą pewnością od dokonania jednoznacznych i kategoriycznych, ponad wszelką wątpliwość, ustaleń w tym zakresie i przedmiocie, nie można uzależniać możliwości przypisania sprawcy dokonania tego przestępstwa.

Dla rozstrzygnięcia i przyjęcia zasadności tezy oskarżenia oskarżyciela posiłkowego substydianego Z. L. niezbędnym i koniecznym było ustalenie czy wiarygodną jest wersja tego pokrzywdzonego podającego, że to oskarżona J. S. go oszukując i wykorzystując jego uczucie do niej i przejawiane pełne zaufanie, przywłaszczyła powierzone jej przez niego pieniądze w kwocie 160.000 złotych, a mających być pierwotnie przeznaczonymi na zakup mieszkania dla nich, czy też wiarygodną jest oskarżona J. S., do winy nie przyznająca się, jednak w toku postępowania sądowego nie podająca swej wersji i każdorazowo korzystająca z uprawnienia odmowy składania wyjaśnień.

Odnosząc się w tej sytuacji do całości zebranego w tej przedmiotowej sprawie materiału dowodowego, i go oceniając oraz analizując, to w pełni uprawnionym jest przyjęcie jednego i jedyne poglądu o braku jakichkolwiek podstaw do kwestionowania wiarygodności, zeznań pokrzywdzonego Z. L. w zakresie potwierdzającym tezę oskarżenia, i je też Sąd potraktował jako prawdziwe i odzwierciedlające fakty i okoliczności które faktycznie w rzeczywistości zaistniały, a i które też mają pełne wsparcie w zeznaniach świadków K. L. i A. L., i które również Sąd potraktował jako w pełni wiarygodne, a i są one w pełni logiczne, spójne, adekwatne, także są również wzajemnie się potwierdzające i wspierające w zakresie faktów i okoliczności odnoszących się bezpośrednio do tezy oskarżenia pokrzywdzonego. W kontekście powyższego nie bez znaczenia dla oceny wiarygodności, prawdziwości zeznań pokrzywdzonego Z. L. jest opinia biegłego sądowego z zakresu psychologii A. K. w sposób jednoznaczny we wnioskach końcowych opinii konkludującego, że pokrzywdzony Z. L. jest osobą w pełni sprawną umysłowo, o przeciętnej inteligencji i który nie wykazuje zaburzeń funkcji intelektualnych w procesie składania zeznań, tendencji do konfabulacji i nadmiernej podatności na sugestie, a także jednoznacznie przyjmującego, że z psychologicznego punktu widzenia zmienność treści zeznań pokrzywdzonego wynikać mogło z zaangażowania uczuciowego jego, z motywów miłości do oskarżonej i nadziei na to, że oskarżona zechce do niego wrócić oraz, że twierdzenia pokrzywdzonego podającego taką motywację zmiany swoich zeznań nie noszą cech psychologicznego nieprawdopodobieństwa, i którą to opinię sądowo-psychologiczną, też potwierdzoną przez tego biegłego sądowego na rozprawach głównych w dniu 12 maja 2014 roku (karta 233 akt sprawy) i w dniu 13 stycznia 2016 roku (karta 444 akt sprawy), Sąd uznał za pełną, jasną, zrozumiałą, pozbawioną sprzeczności i nielogiczności, a w rezultacie uznał ją za w przedmiotowej sprawie rozstrzygającą i decydującą.

W tej sytuacji odnosząc się do dalszego, pozostałego zebranego w przedmiotowej sprawie materiału dowodowego, to w pierwszej kolejności wskazać należy, że bezspornym oraz niewątpliwym oraz niekwestionowanym jest fakt, że w dniu 15 czerwca 2010 roku oraz w dniu 18 czerwca 2010 roku pokrzywdzony Z. L., posiadając i korzystając z uzyskanego i posiadanego pełnomocnictwa do rachunków bankowych swego syna K. L., właśnie pobrał z tego jego rachunków bankowych pieniądze, a następnie z kolei przelał te pieniądze na swoje konto bankowe w łącznej kwocie 160.009,75 złotych, a która to kwota pieniędzy została z kolei następnie przez niego przelana, wpłacona na rachunki bankowe stanowiące współwłasność oskarżonej J. S. oraz jej córki W. S. (S.), obecnie P.. Fakt ten z kolei w sposób niewątpliwy i jednoznaczny wynika z w pełni jednoznacznych, rzetelnych i wiarygodnych dowodów zebranych w toku prowadzonych postępowań, sądowego w sprawie Sądu Rejonowego w Kłodzku o sygn. akt II K 178/11 oraz przygotowawczego w sprawie Prokuratury Rejonowej w Bystrzycy Kłodzkiej o sygn. Ds.504/12, a to głównie i przede wszystkim w postaci dokumentów bankowych, właśnie w ten sposób niewątpliwy i niepodlegający kwestionowaniu potwierdzających fakt dokonania właśnie tych operacji bankowych (wyciągi z rachunków bankowych - karta 11-39 akt sprawy Sądu Rejonowego w Kłodzku o sygn. II K 178/11).

Wobec tego w kontekście tych dowodów właśnie, to niewątpliwym i niepodlegającym kwestionowaniu jest z kolei fakt, że już od dnia 19 czerwca 2010 roku te pieniądze znajdowały się w posiadaniu, w dyspozycji, a praktycznie w rezultacie w praktycznym fizycznym posiadaniu oskarżonej J. S., a z kolei pokrzywdzony Z. L., z chwilą kiedy dokonał operacji bankowej przelania tych pieniędzy na konto oskarżonej i jej córki, do którego to konta bankowego nie miał upoważnienia i pełnomocnictwa, utracił nie tylko praktycznie ale i też prawnie możliwość faktycznego rozporządzania czy dysponowania tymi środkami pieniężnymi.

Odnosząc się ponownie do zeznań pokrzywdzonego Z. L., przez Sąd uznanych, co ponownie podnieść należy, za w pełni wiarygodne przede wszystkim w zakresie potwierdzającym tezę oskarżenia, to z nich właśnie wynika i to w sposób jednoznaczny i niepodlegający kwestionowaniu, że powierzył on faktycznie swej żonie, a to oskarżonej J. S., pieniądze wypłacone z konta swego syna K. L., z jedyne i jednego powodu oraz też z jedyną motywacją, a to przeznaczeniem ich na zakup dla nich mającego być ich wspólnym mieszkaniem, i te fakty i okoliczności w tym właśnie zakresie wskazał i potwierdził syn jego K. L. oraz synowa jego A. L., a w dalszej kolejności także córka oskarżonej W. S., (S.), obecnie P., a także siostra oskarżonej A. R. (karta 99-100 akt sprawy Sądu Rejonowego w Kłodzku o sygn. VI K 680/14 i karta 94 oraz 167-169 akt sprawy Prokuratury Rejonowej w Bystrzycy Kłodzkiej o sygn. Ds. 504/12) oraz także jej mąż S. W.

(karta 100 akt sprawy Sądu Rejonowego w Kłodzku o sygn. VI K 680/14 i karta 96 oraz 167-169 akt sprawy Prokuratury Rejonowej w Bystrzycy Kłodzkiej o sygn. Ds. 504/12).

Dalej wskazać i podnieść należy, że również bezspornym także i niekwestionowanym jest fakt, że w okresie od dnia 19 czerwca 2010 roku do dnia 06 lipca 2010 roku oskarżona J. S. wypłaciła ze wspólnych kont bankowych jej oraz swej córki całą kwotę pieniędzy przelaną im tam uprzednio przez pokrzywdzonego Z. L.. Natomiast w trakcie prowadzonego postępowania przygotowawczego w sprawie o sygn. akt 2Ds. 1103/10 przeciwko oskarżonej J. S. Prokurator Prokuratury Rejonowej w Kłodzku w dniu 01 lipca 2010 roku wydał postanowienie o zabezpieczeniu majątkowym poprzez zajęcie rachunków bankowych prowadzonych przez (...) Bank S.A. na nazwisko oskarżonej J. S. oraz W. S., obecnie P.. Następstwem wydania tego postanowienia o zabezpieczeniu majątkowym było to, że rachunki bankowe oskarżonej i jej córki zostały zablokowane w dniu 06 lipca 2010 roku (postanowienie o zabezpieczeniu majątkowym z dnia 01 lipca 2 Ds. 1103/10 - karta 65 akt sprawy Sądu Rejonowego w Kłodzku o sygn. II K 178/11, informacja o blokadzie rachunków i saldzie na rachunkach (...) i (...) z dnia 20 lipca 2010 roku – karta 85 akt sprawy Sądu Rejonowego w Kłodzku o sygn. II K 178/11), lecz pieniędzy przelanych tam na nie przez pokrzywdzonego Z. L., a powierzonych przez niego oskarżonej J. S. na tych kontach już nie było. W tym zakresie ze złożonych zeznań świadka W. S., (S.), obecnie P., a która była współwłaścicielką tych rachunków bankowych wynika, że pieniądze z konta bankowego wypłaciła jej matka J. S.. Fakt ten w sposób jednoznaczny potwierdził także również pokrzywdzony Z. L., a który w tym zakresie zeznał, że wypłacone z konta bankowego pieniądze oskarżona J. S. przywiozła do ich domu usytuowanego w L. przy ulicy (...), tam mu je też pokazując oraz je też w jego obecności przeliczając. Dalej też z zeznań pokrzywdzonego Z. L. wynika, że i wówczas nadal i w dalszym ciągu wierzył i w pełni ufał w obietnice i zapewnienia oskarżonej J. S. informującej i podającej mu, że pieniądze te zgodnie z wcześniejszymi ich planami i ustaleniami, przeznaczone i wydane zostaną na zakup mającego być ich wspólnym mieszkania, i to tak skutecznie, że i również przekonała go, że z uwagi na postawę jego syna K. L., nie akceptującego, nie aprobującego ich związku małżeńskiego, jemu się sprzeciwiającego, jego postępowanie i kierowane zarzuty i roszczenia, zmierzającego do odzyskania tych pieniędzy, pewniejszym będzie, jeżeli to ona właśnie będzie przechowywała te pieniądze, a które ukryje i schowa w bezpiecznym miejscu. Wtedy też pokrzywdzony Z. L. pomimo, że nie podobała mu się ta powstała taka sytuacja, której nie aprobował i nie akceptował, w której też praktycznie nie miał nad tymi pieniędzmi jakiegokolwiek kontroli, a właściwie żadnej kontroli, to jednak zgodził się na taki ten stan rzeczy, ponieważ obdarzył i obdarzał wówczas oskarżoną, a to swą przecież żonę, którą przecież kochał, pełnym zaufaniem. Z tego też to powodu właśnie pokrzywdzony Z. L. wycofał, a obciążające oskarżoną, jego zeznania złożone w trakcie prowadzonego przeciwko niej postępowania przygotowawczego, co i też wtedy skutkowało to niezwłocznym umorzeniem tego postępowania przygotowawczego w zakresie wówczas zarzucanego oskarżonej przestępstwa.

W tej sytuacji w kontekście powyższego ponownie podnieść należy, że brak jest jakichkolwiek podstaw do kwestionowania wiarygodności, prawdziwości zeznań pokrzywdzonego Z. L., i uzupełniając wcześniejszą argumentację w tym zakresie, tą też dotyczącą opinii biegłego sądowego z zakresu psychologii, to wskazać należy, że praktycznie on w sposób stanowczy, jednolity, niezmienny, a i konsekwentny, w rezultacie prawdziwy zaprzeczał by oskarżona J. S., po wypłaceniu pieniędzy z konta bankowego, miała zwrócić mu tą całą sumę pieniędzy, jednocześnie w sposób wiarygodny też podający, że przez kilka dni pieniądze te znajdowały się w domu w L. przy ulicy (...), tam będące schowane pod materacem w łóżku, a które następnie potem oskarżona jednak stamtąd zabrała je, z kolei zapewniając go wówczas, że ukryła je w innym bezpiecznym miejscu, i też to od tego to czasu on pieniędzy tych już nie widział. Zmienność zeznań pokrzywdzonego w tym zakresie wynikała nie z jakiegoś zaplanowanego, celowego i umyślnego zamiaru mataczenia w tej przedmiotowej sprawie, skoro te zmiany były praktycznie na korzyść oskarżonej, a jedynym powodem tego jego takiego postępowania były prośby oskarżonej i obietnice jej, że się zmieni oraz też także to jego, w rezultacie jak się później okazało, naiwne przekonanie, że ich małżeństwo zostanie uratowane, że oskarżona do niego wróci, że ich relacje i stosunki ułożą się tak jakimi były na początku ich znajomości. To jego postępowanie takie było bo po prostu oskarżony kochał oskarżoną. Odrzucić jednoznacznie należy tezę, również także w kontekście treści i wniosków opinii biegłego sądowego z zakresu psychologii, że pokrzywdzony Z. L. przyjął wówczas, a i obecnie postawę niejako mszczenia się na oskarżonej za wyrządzoną mu przez nią krzywdę.

Potwierdzeniem niewątpliwie, a i wsparciem zeznań pokrzywdzonego Z. L. z kolei w tym powyższym zakresie są przede wszystkim zeznania świadków, a to jego syna K. L. oraz jego synowej A. L., a którzy wiedzą o tym, że to oskarżona J. S. jest i była faktycznie w posiadaniu tych jego pieniędzy, uzyskali i czerpali nie tylko od samego pokrzywdzonego Z. L., ale i również, i to praktycznie w sposób bezpośredni od samej oskarżonej J. S., do której zwracali się oni również z prośbami o zwrot tych pieniędzy, też nawet proponując jej zatrzymanie ich części do jej wyłącznej dyspozycji, na co jednak oskarżona nie wyraziła zgody, oświadczając im, że: „za miskę zupy z pokrzywdzonym żyć nie będzie” (zeznania świadka K. L. - karta 88 akt sprawy), a to takie przejawione zachowanie i postępowanie oskarżonej uprawnia do przyjęcia poglądu, że nie kryła się ona z tym, że pieniądze pokrzywdzonego, jej wówczas męża, są w jej dyspozycji, posiadaniu, i pomimo nacisków ze strony rodziny pokrzywdzonego, by pieniądze te zwróciła lub wpłaciła na wspólne konto jej i pokrzywdzonego, pieniędzy tych jednak nie oddała, i niewątpliwym jest, że to jej zachowanie i postępowanie ocenić należy w ten sposób jak tylko takie, że po prostu wykorzystwała ona w sposób cyniczny, zaplanowany, celowy oraz umyślny pełne zaufanie oraz uczucie jakim obdarzył ją pokrzywdzony Z. L., a przecież który w ówczesnym czasie nadal wierzył, okazało się, że jednak naiwnie, że pieniądze te zostaną faktycznie wykorzystane i wydane w sposób przez nich ustalony, to jest właśnie na zakup ich wspólnego mieszkania. W tym powyższym zakresie wskazać należy, że oskarżona w toku postępowania rozwodowego przed Sądem Okręgowym w Świdnicy na rozprawie głównej w dniu 28 września 2011 roku z rozbijającą szczerością zeznała: „Nie kocham tego pana. Miałam do niego szacunek i powagę jak do starszej osoby. Myślę, że nie kochałam męża już w czasie zawierania małżeństwa.” (karta 67 akt sprawy Sądu Okręgowego w Świdnicy o sygn. IC 1204/11).

Dalej wskazać i podnieść należy, że niewiarygodnymi, nieprawdziwymi i niczym nieopartymi oraz uzasadnionymi są zeznania świadków W. S., (S.), obecnie P. oraz A. R., i z tego powodu, w zakresie, kiedy to podali, że oskarżona J. S. zwróciła jednak pieniądze pokrzywdzonemu Z. L., a ten oddał je z kolei swojemu synowi K. L., w ten sposób próbując ekskulpować oskarżoną od popełnienia zarzucanego jej czynu i zdyskredytować wersję pokrzywdzonego, gdyż ocena i analiza dowodów zebranych w sprawie Sądu Rejonowego w Kłodzku o sygn. II K 178/11 wykazuje w sposób jednoznaczny, że K. L. cofnął wniosek o ściganie swego ojca Z. L. dopiero w dniu 16 maja 2011 roku (pismo pełnomocnika K. L. z dnia 16 maja 2011 roku - karta 191 akt sprawy Sądu Rejonowego w Kłodzku o sygn. II K 178/11), i to dopiero wtedy kiedy K. L. zorientował się, że ojciec jego Z. L. nie dysponuje już tymi pieniędzmi, ponieważ tą całą kwotę pieniędzy zagarnąć miała oskarżona J. S., i która wtedy też już od dłuższego czasu nie przebywała w L., też z pokrzywdzonym, praktycznie kontaktu nie utrzymując, jego też unikając.

Podnieść również należy, że z zeznań pokrzywdzonego Z. L. także wynika, że nie odzyskał powierzonych przez niego oskarżonej pieniędzy. W marcu 2011 roku oskarżona J. S. wyjechała z L. do swojej córki W. S., (S.), obecnie P., a natomiast w dniu 09 czerwca 2011 roku wniosła pozew o rozwód (sporządzony w dniu 07 czerwca 2011 roku) - (karta 2-4 akt sprawy Sądu Rejonowego w Świdnicy o sygn. IC 1204/11), a który został orzeczony wyrokiem Sądu Okręgowego w Świdnicy z dnia 28 września 2011 roku (sygn. akt IC 1204/11) – (karta 694 akt sprawy Sądu Rejonowego w Świdnicy o sygn. IC 1204/11). Znamiennym i wymownym w kontekście powyższego w tej sytuacji jest fakt, że pozew o rozwód został wniesiony przez pełnomocnika oskarżonej dzień po rozprawie sądowej na której umorzono postępowanie karne przeciwko Z. L. w związku z cofnięciem przez pokrzywdzonego K. L. wniosku o ściganie swego ojca, a która odbyła się dnia 08 czerwca 2011 roku (karta 194 akt sprawy Sądu Rejonowego w Kłodzku o sygn. II K 178/11). Tak więc w związku z zakończeniem tego postępowania karnego, w toku którego mogła zostać ujawniona okoliczność, że to oskarżona przywłaszczyła sobie kwotę 160.000 złotych, pod którym to zarzutem stał jej mąż, pokrzywdzony Z. L., oskarżona J. S. niewątpliwie zaprzestała dbać o jakiegokolwiek pozory, dzięki którym do tej pory utrzymywała pokrzywdzonego Z. L. w błędnym przeświadczeniu, że zamierza wywiązać się ze swoich obietnic, tak małżeńskich, jak i planów finansowych.

Pokrzywdzony Z. L. oceniając i szacując przyjął i zaaprobował możliwość, że w okresie od czerwca 2010 roku, a to podczas wspólnego z nim zamieszkiwania, do marca 2011 roku, oskarżona J. S. mogła wydać z tych posiadanych przez nią pieniędzy na utrzymanie domu oraz na niezbędne wydatki około 10.000 złotych, i podał on też także, że do tych szacowanych przez niego wydatków w tym zakresie nie zgłasza jakichkolwiek pretensji i je w pełni akceptuje i aprobuje, ale też jednocześnie wskazał, że jednak domaga się od swej byłej żony J. S. zwrotu pozostałej tej kwoty w wysokości

150.000 złotych, a które oskarżona sobie po prostu przywłaszczyła, w tym zakresie składając wniosek w trybie art.46§ 1 kk (karta 58 akt sprawy).

W realiach tej przedmiotowej sprawy dla odpowiedzialności karnej oskarżonej J. S. nie ma zatem żadnego znaczenia okoliczność, jak, kiedy oraz w jaki sposób oskarżona rozporządziła, na co przeznaczyła, komu przekazała czy na co wydała przywłaszczone na szkodę pokrzywdzonego Z. L. pieniądze, a to konkretnie czy je też darowała swej córce, czy też innym członkom swej rodziny, czy też schowała, ukryła je, i są one w dalszym ciągu w jej posiadaniu. W kontekście zebranego w przedmiotowej sprawie materiału dowodowego w pełni uprawnionym jest jednak przyjęcie poglądu, że co najmniej część tych pieniędzy została przeznaczona na zakup mieszkania dla jej córki W. S., (S.), obecnie P., a która przecież w dniu 26 lipca 2010 roku kupiła, i to za gotówkę, mieszkanie położone przy ulicy (...) w N., a to za kwotę 146.000 złotych, i właśnie środki finansowe na zakup tego mieszkania pochodziły między innymi i z darowizny pieniędzy w kwocie 70.000 złotych, którą oskarżona w dniu 20 lipca 2010 roku przekazała swej córce W. S., (S.), obecnie P.. Analizując i oceniając sytuację przede wszystkim majątkową i materialną oskarżonej J. S., także zwłaszcza mając na uwadze fakt, że w trakcie małżeństwa oskarżona nie pracowała, nie posiadała jakichkolwiek majątku, praktycznie pozostając na utrzymaniu pokrzywdzonego, co wynika to nie tylko z zeznań pokrzywdzonego Z. L., ale i złożonych w postępowaniu przygotowawczym zeznań jej córki W. S., (S.), obecnie P. (karta 98-99 i 205-206 akt sprawy Prokuratury Rejonowej w Bystrzycy Kłodzkiej o sygn. Ds. 504/12), to niewątpliwym jest fakt, że pieniądze przekazane jej przez jej matkę J. S. celem sfinansowania zakupu mieszkania pochodziły właśnie z pieniędzy przywłaszczonych na szkodę pokrzywdzonego Z. L..

Oskarżona J. S. nie przyznała się do popełnienia zarzucanego jej przez oskarżyciela posiłkowego subsydiarnego Z. L. przestępstwa, do winy nie przyznając się, jednocześnie korzystając z uprawnień do odmowy składania wyjaśnień, to faktycznie brak jest możliwości skonfrontowania wersji pokrzywdzonego i oskarżonej oraz weryfikacji ich, jak również odnosząc się do zebranego w przedmiotowej sprawie materiału dowodowego, to też nie ma możliwości dokładnego i precyzyjnego ustalenia, kiedy to oskarżona powzięła zamiar przywłaszczenia powierzonych jej przez pokrzywdzonego pieniędzy i rozporządzenia nimi we własnym zakresie, wbrew wiedzy i woli oraz zgody pokrzywdzonego, a w szczególności czy oskarżona działała z uprzednim planem i z premedytacją, a pomysł zakupu wspólnego mieszkania dla nich był tylko jedynie pretekstem, za pomocą którego namówiła i przekonała pokrzywdzonego do pobrania pieniędzy z konta bankowego jego syna K. L. i przelania ich na jej i jej córki rachunek bankowy, do którego pełnomocnictwa pokrzywdzony nie uzyskał, czy też oskarżona powzięła ten zamiar przywłaszczenia tych pieniędzy dopiero po ich wypłacie z konta bankowego, gdy praktycznie, fizycznie tymi pieniędzmi dysponowała. Nie ma więc w tej sytuacji jakichkolwiek wątpliwości, że to jednak oskarżona dokonała przywłaszczenia tych pieniędzy i to w czasie pomiędzy dniem 19 czerwca 2010 roku, to jest dniem przelania tych środków finansowych na jej i jej córki rachunek bankowy, prywatny, a marcem 2011 roku, kiedy to wyjechała ona z L. do swej córki W. S. (S.), obecnie P., i już po tym czasie do L., do pokrzywdzonego już nie powróciła, a z kolei w dniu 09 czerwca 2011 roku wniosła pozew o rozwód do Sądu Okręgowego w Świdnicy.

Odnosząc się z kolei do zeznań świadków J. K. (znajomego pokrzywdzonego)- (karta 78 akt sprawy Prokuratury Rejonowej w Bystrzycy Kłodzkiej o sygn. Ds. 504/12, T. P. (matki K. P., a męża córki oskarżonej)- (karta 104-105 akt sprawy Prokuratury Rejonowej w Bystrzycy Kłodzkiej o sygn. Ds. 504/12), B. S. (karta 116 akt sprawy Prokuratury Rejonowej w Bystrzycy Kłodzkiej o sygn. Ds. 504/12), E. S. (karta 117 akt sprawy Prokuratury Rejonowej w Bystrzycy Kłodzkiej o sygn. Ds. 504/12) jako nie wpływających na ustalony w przedmiotowej sprawie stan faktyczny, to nie mogą one być uznanymi za w sprawie rozstrzygające i decydujące, a tym bardziej za ekskulpujące oskarżoną J. S. od popełnienia zarzucanego i przypisanego jej czynu.

Podobnie odnieść należy się do zeznań świadka W. M., siostry oskarżonej (karta 362-364 akt sprawy), zawnioskowanej do przesłuchania w charakterze świadka dopiero wnioskiem dowodowym z dnia 30 stycznia 2015 roku (karta 338 akt sprawy), na okoliczności posiadania przez oskarżoną środków finansowych umożliwiających jej udzielenie pożyczki córce na zakup mieszkania, i tych to zeznań Sąd nie uznał za wiarygodne i jako mające charakter oskarżoną ekskulpuwać od popełnienia zarzucanego i przypisanego jej czynu, a która właśnie w tym celu wsparła ją nieprawdziwą wersją o majątku oskarżonej już przed przyjazdem do Polski i też jej wspieraniu finansowym, w sytuacji skoro z

w pełni wiarygodnych zeznań pokrzywdzonego Z. L. wynika coś wręcz odmiennego, a to, że oskarżona pozostawała na jego pełnym utrzymaniu, też finansowym, której również jej leczenie finansował, a i również finansował edukację jej córki wówczas studiującej w W.. Nadto właśnie w kontekście powyższego wskazać również należy, że z pisma Naczelnika Urzędu Skarbowego w B. z dnia 08 kwietnia 2015 roku o Nr OB. (...) (...) (karta 381 akt sprawy) wynika, że oskarżona J. S. w okresie od 1995 roku do 2000 roku, w 2003 roku oraz w okresie od 2005 roku do 2010 roku nie składała zeznań podatkowych, a w złożonych zeznaniach podatkowych za lata 2001, 2002 i za 2004 rok nie wykazała jakiegokolwiek dochodu.

Z kolei Naczelnik Urzędu Skarbowego w N. pismem z dnia 21 maja 2015 roku o Nr (...) (...) (karta 399 akt sprawy) poinformował, że w 2012 roku nie toczyło się postępowanie w sprawie wyjaśnienia skąd W. S., obecnie P. posiadała środki finansowe na zakup mieszkania przy ulicy (...) w N..

Z kolei natomiast odnosząc się do zeznań świadka K. P. (karta 386-389 akt sprawy), to wskazać należy, że potwierdził on fakt, że jego żona kupiła dwupokojowe mieszkanie za gotówkę w kwocie 140.000 złotych, wcześniej też otrzymując darowiznę w kwocie 70.000 złotych od swej matki J. S., też podając, że nie podejmował zabiegów sprzedania mieszkania usytuowanego przy ulicy (...) (w N.), a które zakupił za swoje środki finansowe w 2009 roku. Wobec powyższego Sąd uznając skargę oskarżyciela posiłkowego subsydiarnego Z. L. za w pełni zasadną, uznał oskarżoną J. S. za winną tego, że w okresie od dnia 19 czerwca 2010 roku do marca 2011 roku w L., województwa (...), przywłaszczyła powierzone jej do przechowania pieniądze w kwocie 150.000 złotych, czym działała na szkodę Z. L., to jest popełnienia czynu wyczerpującego ustawowe znamiona występku określonego art. 284§2 kk w zw. z art. 4§1 kk i za to na podstawie art. 284§2 kk w zw. z art. 4§1 kk wymierzył karę 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania tytułem próby na okres lat 3, stosując ustawę karną obowiązującą przed dniem 01 lipca 2015 roku jako ustawy względniejszej, również w zakresie oceny podstaw i warunków zastosowania dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności, z jednoczesnym dokonaniem korekty w opisie czynu zarzucanego pierwotnie oskarżonej w zakresie wysokości kwoty przywłaszczonych pieniędzy, przyjmując, że jest to kwota 150.000 złotych. Sytuacje związane ze zmianą ustawodawstwa właśnie reguluje wskazany przepis art. 4§1 kk, nakazującego stosowanie ustawy nowej, jako podstawy wyrokowania, zaś ustawy poprzednio obowiązującej jedynie wówczas, gdy jest ona względniejsza dla sprawcy. Pojęcie „ustawa”, użyte w dyspozycji tego przepisu należy odnosić do całego obowiązującego w danym czasie stanu prawnego odnoszącego się do badanego czynu (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 04 lipca 2001 roku o sygn. V KKN 346/99). Nie można mieć również wątpliwości, że przepis ten odnosi się nie tylko do zmiany całej ustawy (np. w sytuacji wejścia w życie nowego kodeksu karnego), ale również do zmiany poszczególnych jej przepisów (w wyniku ustaw nowelizacyjnych), które w danej sytuacji mogą mieć zastosowanie.

Ustalając rodzaj i wymiar kary Sąd po stronie okoliczności obciążających wziął pod uwagę przede wszystkim fakt, że oskarżona w sposób cyniczny, bezwzględny i perfidny wykorzystwała uczucia i naiwność starszego człowieka, a który obdarzył ją miłością oraz pełnym zaufaniem, i w ten niewątpliwie sposób pozbawiła go znacznych oszczędności finansowych, a które miały stanowić dla niego niewątpliwie zabezpieczenie na przyszłość, dalej oskarżona już po przywłaszczeniu powierzonych jej pieniędzy pokrzywdzonego, praktycznie porzuciła go, następnie też występując z pozwem o rozwód początkowo z winy pokrzywdzonego, a który, co wymaga jednoznacznego podkreślenia, w rezultacie został orzeczony z wyłącznej jej winy, i to na jej wniosek.

Z kolei po stronie okoliczności łagodzących Sąd uwzględnił dotychczasowy nienaganny tryb życia oskarżonej, a przede wszystkim jej uprzednią niekaralność sądową, co pozwala na przyjęcie poglądu o pozytywnej prognozie kryminologicznej co do jej zachowania i postępowania w przyszłości, a tym samym pozwala właśnie również na zastosowanie dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności, też przyjmując, że orzeczona kara jest wystarczającą reakcją na popełnione przez przestępstwo. Można przyjąć również pogląd, że to przestępcze zachowanie oskarżonej było w jej życiu jednostkowym i incydentalnym. Stąd też w ocenie Sądu ta wymierzona kara pozbawienia wolności z dobrodziejstwem warunkowego zawieszenia jej wykonania, jest współmierną do stopnia zawinienia oskarżonej i również społecznej szkodliwości popełnionego przez nią przestępstwa, którą określić należy jako znaczną, też w pełni realizującej wymogi zasad prewencji ogólnej i szczególnej oraz sprawiedliwej odpłaty, a w połączeniu z orzeczonym na podstawie art. 46§1 kk obowiązkiem naprawienia

wyrządzonej przestępstwem szkody, niewątpliwie daje pokrzywdzonemu Z. L. należną mu satysfakcję i poczucie sprawiedliwości oraz także zadośćuczynienia społecznemu poczuciu nieuchronności kary w ramach reakcji na popełnione przestępstwo, a zarazem spełniać będzie dalsze cele kary o charakterze wychowawczym, ostrzegawczym i edukacyjnym.

Orzeczenie o zasądzeniu od oskarżonej J. S. na rzecz pokrzywdzonego Z. L. kwoty 1.164 złotych tytułem poniesionych kosztów procesu znajduje uzasadnienie w przepisie art. 628 pkt 1 kpk w zw. z art. 640 kpk.